47ste jaar — Nr. 96. Zaterdag 11 Augustus 1900

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** frasks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 11^e AUGUSTUS 1900

VAN ALLES WAT.

Vele menschen zijn liberaal, waarom ?

1° Zij weten niet waarom.

2° Omdat zij te dom zijn om iets anders te zijn.

3° Omdat zij handelen als apen, die doen wat anderen doen, of gelijk papegaaien die zeggen wat anderen hun voor zeggen, zonder de reden ervan te onderzoeken.

4° Omdat zij gevoelen dat het gemakkelijker is liberaal te zijn dan ware katholiek, juist gelijk het gemakkelijker is geene religie te hebben dan eene te hebben.

5° Omdat zij slaven zijn, ja ware slaven van zekere hooggeplaatste en rijke mannen uit wiens handen zij moeten eten.

6° Omdat zij van liberale afkomst zijn... als moest het kind van eenen dief of moordenaar gelijk zijn aan zijnen vader.

7° Omdat zij eigenzinnig en koppig zijn als steenen en denken dat zij daarmêe mannen met karakter zijn !

8° Omdat zij gaarn aan het schotelken zitten en hunne zakken vullen met het geld van Jan en alleman.

Bekennen moeten wij dat al wat liberaal is maar denkt aan zijn eigen zelven.

Alwaar liberalen aan 't hoofd stonden, was er een te kort als zij weggingen.

Ziedaar zijn eenige redenen waarom zoo vele menschen liberaal zijn. Onderzoek dat eens wel en gij zult zeggen dat wij gelijk hebben !

* *

Over eenige weken melden wij den netelachtigen toestand der gemeentezaken, onder het socialistisch bestuur van Seraing.

De bladen melden dat er in de belangrijke gemeente Quesmes insgelijks geen zaad meer in 't baksen is.

De gemeentebeduiden werden hunne jaarwedde niet meer betaald, de armen ontvingen in drie maanden geen geldelijken onderstand meer en de maatschappij voor het leveren van brood aan de armen van het Weldadigheidsbureel heeft alle uitdeeling gestaakt omdat er geene centen te krijgen zijn.

En dit socialistisch bestuur stemde, niettegenstaande dien benepen toestand, 600 fr. toelage voor het inrichten van een republikeinsch feest den 29ste Juli !

* *

't Is toch wel iet tegenwoordig met die anarchisten ! Maar gedurig hoort ge van eenen aanslag tegen het een of ander staatshoofd gepleegd.

* *

Frankrijk, Duitschland en meer andere landen, die het geluk (?) hebben het algemeen stemrecht te bezitten, hebben er zulk een walg van gekregen, — zoo onrechtveerdig, onbillijk, onjuist, verongelijkend is 't, leidend tot gouvernementen zonder vastheid, zonder gevolg, — dat zij zoeken om ook in hunne politieke rechten, die eerlijke matigingen in te voeren, waarmeê de belgische wetgever de uitdrukking van den wil der burgers heeft omringd.

De grondslagen van het meervoudig stemrecht zijn bestudeerd en reeds bewonderd door de bevoegste mannen van onze groote geburen en indien wij Belgen, die het meervoudig stemrecht hebben, de fout begingen ons op de dwaze baan te werpen van't zuiver algemeen stemrecht, die baan leidende tot de onvruchtbare en noodlottige beroering van de volkeren die er mede geplaagd zijn, zouden wij, voor het aanschijn van den vreemde, onzen goeden naam verliezen van verstandig, kalm en praktisch volk.

* *

De TENTOONSTELLINGJAREN brengen de vorsten geen geluk aan.

In 1867, tijdens de Parijzer tentoonstelling, fusilleerde men Maximilian te Queretaro. Ditzelfde jaar loste de Pool Berezowki een schot op den tzaar, die de tentoonstelling kwam zien.

In 1900, tijdens de Parijzer tentoonstelling, schoot men koning Humbert dood te Monza en men pleegde eene moordpoging op den shah, die de teotoonstelling kwam zien.

Men zal zich herinneren dat Carnot vermoord werd, toen hij te Lyon was, bij gelegenheid der tentoonstelling aldaar, en tijdens de tentoonstelling van Antwerpen, in 1894.

Landbouwers en Jagers !!

Op de Hamster gelet !!!

Men meldt ons dat de hamster groote schade heeft aangericht in de gemeenten Vlytigen, Othée, Heure, Herstappe en Rutten. In deze laatste gemeente alleen — dank aan eene premie van 0,25 fr. die het gemeentebestuur toekent voor elke hamster die op haar grondgebied gedood wordt — heeft men dit jaar reeds meer dan duizend van deze schadelijke dieren vernietigd.

Indien het voorbeeld der gemeente Rutten niet gevolgd wordt, indien alle belanghebbenden, landbouwers en jagesr, onmiddelijk geene strenge maatregelen nemen om de hamster uit te roeien, dan zal dit knaagdier zoodanig vermenigvuldigen dat het weldra eene echte ramp zal zijn voor den oogst en voor het wild in onze streken.

Een belangrijk en doelmatig middel om de hamster te vernielen, is haar op graven in aanwezigheid van eenen rattenvanger.

ONS LAND.

Iedereen weet dat ons land maar eigenlijk een landeken is. Het is maar een klein puntje op de kaart van den aardbol. Maar dit puntje is wonderwel geplaatst op den grooten weg welke Engeland en de nieuwe wereld verbindt met de groote merkten van midden Europa.

Ons land mag als een der meest gekende aangestipt worden voor zijn handel en nijverheid. De doorvoer vermeerdert van dag tot dag en in 1898 steeg hij tot 1200 millioen.

Het grondgebied is bekrompen en bestaat slechts 3 millioen hectaren, maar de grond is uiterst vruchtbaar en rijk aan alle voortbrengsels : lood, zink en ijzer worden er veel gevonden ; de kolen, de arduinsteen, het marmer en de schaliën zijn er ook in overvloed. De nijverheidsbevolking is berekkelijk de meeste van de wereld ; zij beloopt 224 inwoners per vierkanten kilometer en in het geheel telt men 6 millioen 600 duizend inwoners ; zij is dus meer dan de helft verdubbeld sedert 1830.

Op welke wijze heeft België er kunnen in slagen zulken grooten vooruitgang te doen en thans eenen handel te drijven, welken de groote mogendheden ons benijden ? Dat is eenvoudig omdat België begrepen heeft dat gemeenschapswegen noodig waren. En deze zijn er gekomen in overvloed, door landen en waters. De spoorwegen werden gelegd zonder ophouden, vaarten werden gedolven of verbeterd, nieuwe haven werden gemaakt, de oude werden volgens de noodwendigheden merkelijk gewijzigd.

Over 50 jaar was België om zoo te zeggen niet gekend, en thans, dank aan zijn onvermoeid streven naar vooruitgang, mag men zeggen dat ons land een der meest gekende is van de wereld. Frankrijk, Duitschland en Engeland zien dezen verbazenden vooruitgang met verwondering aan en prikkelen hunne inwoners aan dezelfden ijver aan den dag te leggen als de Belgen.

De ijzerenwegen van België hebben thans eene lengte van 6600 kilometers. In evenredigheid van de uitgestrektheid van het grondgebied, mogen wij zeggen dat die lengte de grootste is die bestaat. Zij komt overeen met 22 kilometers per 100 vierkante kilometers, daar waar Engeland voor dezelfde uitgestrektheid er maar 10 kilometers heeft, Duitschland 9, Frankrijk 8 en Amerika 4.

Hetzelfde mag gezegd worden voor de bevaarbare wegen.

De groote wegenis strekt zich uit op eene lengte van 9200 kilometers en de buurtwegenis op eene lengte van 25,000 kilometers.

Men had gevreesd dat met de uitbreiding der ijzeren wegen de groote wegenis zou verwaarloosd geweest zijn. Welnu, die vrees is ongegrond, want thans wordt er onverpoosd gewerkt om de wegen, zoo groote als kleine, te verbeteren.

Men klaagt soms dat de berkassseiding van straten en wegen zoolang achterblijft. Niet ten onrechte, wij moeten het bekennen, maar men mag nog niet te veel den Staat verantwoordelijk maken. Want, wil men weten hoeveel eene volledige berkassseiding van de groote Staatswegenis kost ?... 35 millioen fr.

En in Frankrijk en Duitschland is het nog wat anders.

Uit de statistieken, opgemaakt door het ministerie van landbouw, blijkt dat er in de laatste jaren zeer groote sommen zijn besteed geweest voor de verbetering van de kleine wegenis.

Sedert vijf jaar heeft men voor die wegenis 72 millioen uitgegeven.

Men schat thans, volgens de ingezamelde cijfers, dat de uitgaven voor de wegenis in het algemeen sedert 1830 tot 23 milliards beloopen. De ijzeren wegen hebben thans eene weerde van 2 milliards.

Het belgisch legioen.

De aanstaande inrichting van een belgisch legioen voor China is thans een stellig feit.

Voor den post van bevelhebber spreekt men van luitenant kolonel Barthels ; maar de post wordt ook aangevraagd, zegt de *Indépendence*, door majoor Lantonnois, gewezen aide-de-camp van generaal Siersaeck.

Commandant Hanense, van de carabiniers, die de vier compagnies vrijwilligers zal aanvoeren, hoopt de maand week vanwege het ministerie van oorlog, toelating te krijgen om in het kamp van Beverloo al de soldaten en oud-soldaten te vereeniger, die zich voor de expeditie hebben aangeboden.

Het is stellig dat het korps strijden zal onder de Belgische vlag en geene andere manschappen zal tellen dan vrijwilligers, die van het leger deel maken of gemaakt hebben. Luitenant Malfeit, van de grenadiers, is als vaandeldrager aangeduid.

Een omzendbrief, van het ministerie van oorlog, zal de kolonels uitnoodigen, op alle mogelijke wijze de aanwerving te vergemakkelijken.

In het ministerie van buitenlandsche zaken, zijn eenige antwoorden van vreemde mogendheden ingekomen, die het korps de hoedanigheid van regelmatige troep toekennen. Andere antwoorden worden nog ingewacht.

De manschappen zullen een uniform dragen, bijna gelijk aan dit van de Mexico-expeditie.

Uit het leven van den keizer van China.

De keizer van China leeft meer onder den indruk der etiquette dan eenig vorst ter wereld.

In de keizerlijke stad wonen 8000 menschen — de leden van de hofhouding, het serail en de lijfwacht — wier bewegingen, woorden en handelingen aan het strengste toezicht onderworpen zijn en de keizer is het meest gebonden.

Z. M. verlaat slechts zelden zijne bijzondere vertrekken en elke zaal draagt dan een zonderlingen naam. In de zaal der « Betrekkingen tusschen Hemel en Aarde » verleent de keizer gehoor ; in de zaal der « Hemelsche Reinheid » ontvangt hij zijne ambtenaren ; in de zaal van « Menschlievendheid en Rust » brengt hij zijne vrije uren door.

Alle kleinigheden van 's keizers dagelijksch leven worden beheerscht door diezelfde kleingeestige etiquette, welke soms een aardige schijn van Oostersche poëzie heeft, maar dikwijls berust op plat barbaarsche gebruiken.

Als de keizer nieuwe vruchten of groenten wil eten, dan moeten zijne « mond-officieren » eerst den kalender raadplegen, want het staat geschreven, dat die gerechten slechts op bepaalde dagen den keizer mogen voorgezet worden. Krijgt Z. M. bijzonderen eetlust, dan snellen de lijfartsen toe en bepalen de hoeveelheid voedsel, welke hij mag gebruiken.

Bij de galadiners heerscht een zeer zonderling ceremonieel. Er zijn large tafels geplaatst in een zeer groot paviljoen vol zuilen van jaspis, met marmeren balustraden, met schildpadden en ornamenten versierd.

Als de « gongs » het sein hebben gegeven, gaan de deuren open. De keizer treedt binnen, door zijne lijfwacht omgeven, en gaat naar een zeer lagen gouden troon, terwijl de hovelingen neervallen om hem te begroeten. Hij gaat zitten, wat de opperste der eunuchen aankondigt door driemaal met de zweep te klelsen, en het achter bamboe en planten verborgen orkest, begint men een feestmarsch te spelen.

Dan brengen de officieren van den tafeldienst, na vijf voetvallen en drij kniebuigingen, een met edelgesteenten versierd tafeltje bij Z. M. en bedienen hem van thee.

Daarna dekken zij het kostbare tafeltje en de tafel voor 's keizers gasten met zijden tafelkleeden en het voorbijtrekken van de menigte zeldzame gerechten, welke een Chinesch diner vormen, begint.

Wil de keizer drinken, dan volgt er een zonderling tooneel. De opperschenker staat zijnen met wapens geborduurden mantel open en biedt Z. M. knielend de kataf aan. En terwijl de « Zoon des Hemels » drinkt, wenden al de gasten de blikken naar het Westen.

Alleen de naaste bloedverwanten van den keizer hebben het recht iets van de gerechten des keizers te gebruiken. De overige gasten moeten zich maar voor verradigd houden, door de eer van 's keizers maaltijd te mogen bijwonen.

Na den maaltijd ziet men op het terras, dat met gele lantaarns is verlicht, bevallige dansersen zweven, in lichte, luchtige stoffen gekleed, en onzichtbare koren zingen smachtende en klagende melodieën.

Het gevaar van den bliksem.

Menigvuldige en voortgezette meteorologische waarnemingen hebben aangetoond, dat in de laatste tientallen van jaren de elektrische ontladingen veelvuldiger en heviger voorkomen dan in den aanvang en het midden dezer eeuw geschiedde. Een der oorzaken van dit toenemende gevaar, wordt gevormd door de talrijke telegraaf- en telefoongeleidingen, evenals door de draden der elektrische tramwegen. Op welke groote afstanden telegraafdraden als bliksemafleiders kunnen werken, bewees een merkweerdig geval in een Russisch stadje. Een telegraafbeambte, die bezig was met het repareeren der geleiding, werd door een elektrischen schok doodgeslagen, ofschoon er geen onweer in de lucht was ; eerst later kwam aan het licht, dat op hetzelfde oogenblik boven eene zeer verwijderde plaats, een hevig onweer gewoed had.

Wie zich te midden eener groote menigte bevindt, terwijl er een onweer in de nabijheid losbarst, verkeert in een groot gevaar ; dikwijls leest men, dat scholen en kerken door den bliksem getroffen worden en men moet aannemen, dat de uitwaseming eener talrijke menschenmassa in bedoelde ruimten eene zekere aantrekkingskracht uitoefent.

Om zich tegen het gevaar te beschutten, bestaat in vele streken onder de platte-landbouwers de gewoonte om in den heerd een vuur van groen hout en vochtige bladeren te stoken, hetgeen groote rookwolken afgeeft ; dit gebruik is dikwijls als een dwaas bijgeloof bespot, en veel menschen koesteren zelfs de overtuiging, dat het heerdvuur den bliksem aantrekt, zoodat menige overheid het gebod uitgeveerdigd heeft, om bij naderend onweer de vuren uit te doeven. In den laatsten tijd evenwel hebben wetenschappelijke onderzoekingen aan het licht gebracht, dat juist dit beschimpte volksgebruik de ware manier was. Het is uitgemaakt, dat elk op aarde ontstoken vuur, en in 't bijzonder iedere schouw, langzaam maar zeker als een electrische ontlader werkt.

Duidelijk voor deze waarheid spreken de cijfers der statistiek ; eene samenstelling van den statistikus Hellman gaf het verassende resultaat, dat in gelijke tijdruimten, in Sleeswijk-Holstein, door het inslaan van den bliksem op duizend buitengewoon groote of afgezonderd staande gebouwen, 6,3 kerken en 8,5 windmolens getroffen werden, terwijl op duizend fabriekschouwen slechts 0,3 gevallen waren aan te wijzen van bliksemslag.

Men neemt in het algemeen aan, dat de bliksemafleiders de beste bescherming aanbieden ; dit is echter eerst dan het geval, wanneer de geheele aanleg op elk punt goed is, dat bij eene rechtstreeksche afleiding van de elektrische straal naar de aarde bewerkstelligt ; wordt de leiding door eene zwakke plaats onderbroken, dan waarborgt het toestel geen beschutting : — daarom is een jaarlijksch wetenschappelijk onderzoek naar de deugdelijkheid hoogst noodig — maar hoe dikwijls wordt deze voorzorgsmaatregel niet verzuimd ? In het algemeen wordt veronderstelt, dat de vurige straal, die uit de wolken schiet, een geheel willekeurige baan beschrijft, doch het staat vast, na lange waarnemingen, dat men in groote bosschen nauw begrensde plaatsen aantreft, die door den bliksem met voorliefde bezocht worden. Dat bewijzen op die plaatsen de vele bladerloore boomen en beschadigingen van de stammen.

Er zijn in sommige streken huizen, waar de bliksem ironis alle voorzorgsmaatregelen, telkens weer inslaat. In zulke gevallen oefent ongetwijfeld de ondergrond een groote aantrekkingskracht uit en grondwater, verborgen bronnen of ertslagen, vormen de oorzaak ; hetzelfs meermalen voorgekomen dat door den bliksem in ertsenhoudend gesteente, metaaladeren werden blootgelegd.

WIJ LEVEREN

aan de verantwaardiging der eerlijke menschen van alle partijen, de lage aanvallen welke de geuze drukpers onophoudend tegen de heilige kloosterlingen uit het Begijnhof richt. Voorzeker bereiken deze aantijgingen diegenen niet tegen dewelken zij uitgekraamd worden ; al de walg ervan valt op hunne schrijvers terug.

Indien de E. P. Minderbroeders, welke onze gansche bevolking eerbiedigt en vereert zooals zij het verdienen, nog in de achting onzer medeburgers konden winnen, zouden aanvallen in den aard diergene welke wij hier schaadvlekken, wel geschikt zijn om dit doel te bereiken.

Wegens de geuzerij, verwonderen ons deze grolheden hoegenaamd niet. Zoo wij ons er een oogenblik mede bezig houden, is het enkel ten einde, eens te meer, het hatelijk en ongodsdienstig karakter van het tongersch liberalismus doen uit te schijnen.

Heden, bepalen wij ons het feit te bestatigen. Bij tijd en bij stond, zullen wij breedvoerig op dit alles terug komen.

Plechtige prijsuitdeeling

AAN DE LEERLINGEN VAN HET COLLEGE VAN O. L. V. TE TONGEREN.

Gisteren was het Feest in het college van O. L. V. De plechtige prijsuitdeeling had er plaats in de groote feestzaal, onder voorzitterschap van Mgr Rutten, Groot-Vicaris van Mgr den bisschop van Luik, huiselijken prelaat van Zijne Heiligheid.

De geestelijkheid van Tongeren en omstreken alsook het puik onzer bevolking woonden de plechtigheid bij. Zij hadden er aan gehouden, in deze omstandigheid, eene schitterende hulde te brengen aan de zelfopoffering van Mijnheer den Abt Lemmens, bestierder van dit uitmuntend onderwijsgesticht alsook aan zijne uitstekende medewerkers.

Eens te meer hebben wij den bloeienden toestand van het college bestatigd, zoowel door het steeds groeiend getal der leerlingen, als door den uitmuntenden geest die er in heerscht. Het programma was zeer voortreffelijk opgesteld. Onze jeugdige tooneelliefhebbers hebben hunne taak in de vertaakheid vervuld zoo wel in de fransche comedie, *Tranquillité des Nuits*, als in het vlaamsch blijspel *Student en Koksjongen*. Ook werden zij op geestdriftig baudgeklap onthaald. Eene bijzondere melding komt toe aan den behendigen leerraar, Mijnheer den Abt Asnong die er in gelukt is de jeugdige liefhebbers zoo heerlijk hunne rollen te doen wedergeven. Ook het muzikaal deel was schitterend.

Vooraleer er tot de uitreiking der prijzen overgegaan werd, nam Mgr Rutten het woord. In verhevene bewoordingen bracht hij hulde aan de behendigheid en aan de zelfopoffering van den bestierder en van gansch het personeel van dit prachtig gesticht, met hetwelk zijne Doorluchtigheid Mgr de Bisschop van Luik onze stad heeft willen verrijken. Hij haalde de schitterende uitslagen aan, verworven door de meesters en de leerlingen van het College van O. L. V. in den Internationalen Landbouwwedstrijd van Hasselt. Hij herinnerde de overwinningen behaald door de leerlingen van het College van O. L. V. in andere onderwijsgestichten alsook in de algemeene wedstrijden tusschen al de bisschoppelijke Colleges van het bisdom en spoorde de ouders aan eene echt kristelijke opvoeding aan hunne kinderen te geven. Deze schitterende aanspraak deed den grootsten indruk op de aanhoorders, er werd luidruchtig toegejuicht.

In ons aanstaande nummer, zullen wij het programma der prijsuitdeeling mededeelen.

HULDE AAN

L. D. J. Mgr. Doutreloux

op het Zilveren Jubelfeest van zijne Bisschopswijding.

1875. — Augustus. — 1900.

Kerkvorst, 's Heeren uitverkorenen
Op Lambertus bisschopstroon,
Blijde zien wij U herboren
Limburgs grooten schutspatroon !

Dies, geen waard'ger werd beschoren
Schooner kroon op aard ter loon :
End'ler hoold mocht nooit omgloeren
Reiner zilveren lauwerkroon.

Wil dan immer heerlijk straalen
Z'genrijke lauwerkruns !
Alom's Kerkvoogds deugden malen.

Als heur matten wederglans :
Zij toch zullen hem behalen
De eeuwige kroon in 's Hemelstruns.

H. G. M.

NIEUWS
uit de stad en de provincie.

APOTHEEK.—**ZONDAGSRUST.** — MORGEN ZONDAG, zal de Apotheek van **Mr Swinkels** alleen open blijven, van 12 *uren 's middags tot* 12 *uren 's nachts*, voor de DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

De Comptante betaling zal vereischt worden.

WOENSDAG 15 Augustus, *O. L. V. Hemelvaart* zal de apotheek van **Mr Huydts**, alleen open blijven.

Paardenmarkt *te TONGEREN*, DONDERDAG **13^e September.**

Op de markt van TONGEREN van verleden donderdag waren te koop gesteld : **228** koeien en kalveren, **2** schapen, **164** vette varkens, **1175** magere varkens.

Er werden **595** paarden te koop gesteld.

Het Comiteit der **Union Horticole** van Tongeren heeft besloten den Wedstrijd van Tuinbouwvruchten die op zondag 16 September moest gehouden worden, tot toekomend jaar uit te stellen.

De internationale Tentoonstelling van Luik, op denzelfden dag bepaald zijnde, heeft het Comiteit den Wedstrijd van Ooft en Bloemen uitgesteld tot den zondag 23 September, in de groote feestzaal van het Stadhuis te Tongeren.

Afdruksels van het programma en van de voorwaarden zijn nog te bekomen bij den secretaris der Maatschappij.

Woensdag heeft te Jeuck het huwelijk plaats gehad van M. Constant Van Langenhove, Doktor in de Rechten, Pleitbezorger bij de Rechtbank van Tongeren, met Mejuffrouw Josephine Van Berwaer.

Kanton Borgloon. — *Maatschappij voor het bouwen van werkmanswoningen « DE LOONSCHE HAARD »* — Deze bloeiende maatschappij heeft verleden maandag in het lokaal van den Katholieken kring te Borgloon, haare jaarlijksche algemeene vergadering gehouden.

Aan het bureel hadden plaats genomen : De Eerw. Heer deken Peumans, voorzitter ; MM. Ridder de Borman, bestendig afgevaardigde ; C. Desmaisières, volksvertegenwoordiger ; Florent Deploige, provincie raadslid ; Antoine Déré, bestuurlid ; Mondus, secretaris-schatbewaarder.

In de zaal bemerken wij verscheidene gezetenen.

HET
VERWISSELD KIND

17de VERVOLG.

« Liefste vriendin ! — Ik heb u in zoo lang niet gezien, dat ik mij waarlijk de oogen uit mijn hoofd schaam. En nu wil ik u het raadsel van mijn lang wegblijven ophelderen. Ik heb u iets te beijden — en ik moet u om raad vragen. Daarom wil ik eerst schrijven, en daarna met u spreken. Er zijn zonderlinge dingen aan de lucht.

« Voorzat mijne balade.

(In deze brief legt Molly de verschillige toestanden uit en vraagt raad aan Hilarie. Zij wil afzien van het tooneel, verhaalt het geval met Mev. Haveril, die haar wil adoptieeren, spreekt van het voorgenomen heimelijk huwelijk en zegt dat er binnen kort nog van Humphrey's familiegeheimen zullen uitlekken. Verder van de inzichten van Dick — en vraagt eindelijk welken weg zij volgen moet ?)

Hilarie legde den brief al zuchtend neer.

— Vreemd ! mompelde zij. Molly ziet den weg tot haar eigen geluk heel duidelijk, en toch kan zij hem niet inslaan. Wat zij niet weet, is, dat zij mijn droom in rook heeft doen verwijlen.

Zij opende den anderen brief in hare hand. Hij was van Humphrey...

— Ik had het moeten weten, zegde zij. Het is waardeloos metaal, door en door. Ik had het moeten weten ! Maar toch, wat een zoon, van zulk eene moeder ! Wie zou zoo iets hebben kunnen denken ?

Zij nagmaalde aan zij den brief, die luidde :

« Altijd, sedert het geluktkiezen blik toen ik u ontmoette op het kerkhof, is het mijn droom geweest, de takken van ons geslacht te hereenigen. Gij hebt mij verraleten voor koud ten opzichte van uwe schoone plannen en illusiën. Ik ben misschien wat harder dan gij, omdat ik de wereld beter ken, en omdat ik altoos de menschen uiterst beminnelijk heb gevonden zoolang men hun iets geeft, maar juist het omgekeerde wanneer men hen uitnoodigt om eens aan anderen iets te geven. Intusschen zal ik mij nooit verzetten tegen datgene, wat de adel van uw karakter u ingeeft. Ik heb met mijne moeder over dit onderwerp gesproken, en...

Hilarie bleef steken. Zij scheurde den brief in twee, bedacht zich toen even, en stak de twee helften weer in den omslag.

— Eilendeling ! riep zij, ik zal uwen brief bewaren !

De zon ging onder, de schemering daalde, en zij zat daar alleen tusschen de graven — alleen met hare gedachten.

Straks stond zij op, koud en huivrig.

— Het was een dwaze droom, zegde zij. Ik had beter moeten wezen.

Langzaam schreed zij huiswaarts. Zij zag van verre het oude huis reeds verlicht en langs de vensters gestalten heen en weer dwarrelen. Het waren hunne pupillen, die zich verzamelden om de theetafel.

— Ziedaar ! peevelde Hilarie : Ik wil hare voorgangster zijn, en ik droom een dwazen droom over een onweerdigen man !

Met vasten tred en opgeheven hoofd trad zij over den dorpel. En toen zij weer onder hare meisjes stond, was haar droom verdwenen. Er waren andere, betere dingen, om aan te denken en om voor te leven.

Wat de eigenlijke bedoelingen van den jongen man geweest waren, is een raadsel. Vermoedelijk had hij zijn zinnen gezet op Hilarie's geld, en op Molly's bevallige persoon. De eene vrouw voor de andere te verlaten — nu, dit had hij van zijnen vader. Wat kan een mensch doen tegen overgeërfde neigingen ?

Wat Hilarie betrof, zij schreef aan Molly het volgende briefje :

« Laat ons over al deze dingen eens spreken. Intusschen bezweer ik u in geen verbintenis te treden, van welken aard ook, met iemand die u durft te spreken van een heimelijk huwelijk. »

Zij vouwde het briefje dicht, stond op, en zuchtte nog eens :

— Een dwaze droom over een onweerdigen man !

XX.

Drie dagen na het zoeven meegedeelde, kwam onze liefhebber-detectieve, Dick Woodroffe, met den middagtrein uit Birmingham te Londen terug. Hij was in de wolken. Want in den zak had hij om zoo te zeggen, de proef op de som.

Gansch alleen, had hij het komplot ontrafeld, en de bewijzen waren in zijne handen. Hij was nu op weg om den schuldige tot onderwerping te dwingen.

Er zou poëtische gerechtigheid geoefend worden. Zijn halfbroêr zou tot zijne rechtmatige sport op de maatschappelijke leer moeten afzakken, en Molly zou weer vrij zijn.

Er was dien dag op de gansche wereld geen gelukkiger kerel, dan deze arme Dick. Alles was nu bewezen. Der tegenpartij bleef dus niets anders, dan onvoorwaardelijke overgave.

Twee brieven gingen als herauten zijne terugkomst vooraf.

De eerste was voor Molly :

« Verwacht mij morgenavond. Ik breng groot nieuws. Maar zeg er nog niets van aan Alice. Want voor haar moet het nieuws nog grooter zijn, dan het nu al is. »

De tweede brief was aan Lady Woodroffe en luidde als volgt :

« Mevrouw,

« Ik heb u mee te deelen dat ik eene ontdekking heb gedaan, die u zeer van nabij betreft. Deze ontdekking is : 1° dat de eenige zoon van wijlen Sir Humphrey Woodroffe baronet, te Birmingham op 5° Februari 1874 overleed en aldaar begraven is ; 2° dat hij stierf in het Grand Midland Hotel, waar uw naam dien dag werd ingeschreven, in gezelschap van eene meid en een kind. In eene aanteekening staat vermeld dat het kind in dienzelfden nacht overleed. Het kind staat in het register als geboren op den 2° December 1872. In de Peerage zie ik dat de tegenwoordige baronet op dien dag geboren werd.

« Ik stel mij voor, morgen namiddag rond drie ure, een bezoek bij u te komen afleggen, hopende alsdan met u een onderhoud over deze aangelegenheid te zullen kunnen voeren.

« Inmiddels hek ik de eer te zijn, mevrouw, uw gehoorzame dienaar,

RICHARD WOODROFFE. »

Nu zal men begrijpen waarom Dick Woodroffe zoo opgewonden en triomfantelijk te Londen terugkeerde. Hij zag zich ontvangen door een gevallen vijand, vol verlegenheid en schaamte.

Hij zag zichzelven, voor de eerste maal van zijn leven, in eene rol van groote weerdigheid — de rol van den veroveraar. Ja, hij zou ridderlijk zijn tegenover deze zondares ; hij zou haar niet verpletteren met verwijten ; hij zou haar met zijne bewijzen dwingen tot overgave, en dit zou hem genoeg zijn.

Wraakzuchtig of boosaardig was Dick van nature allerminst. Hij kon krenkingen vergeven en vergeten. Maar toch, — hij zou wel iets meer dan een meesch moeten zijn geweest, indien hij niet met eene zekere voldoening had vooruitgeblikt naar de herleiding van den baronet Sir Humphrey tot diens ware peil, waar voor hoovaardig en een verloon van voornaamheid geen plaats meer zou wezen.

Helaas, hij was niet bereid op hetgeen hem te wachten stond. Eene vrouw dacht hij aan te treffen, gebroken door de ontdekking harer schuld, zich aan zijne voeten werpende met eene volledige bekentenis — eene vrouw, aan wie hij zijne voorwaarden zou kunnen dicteeren.

Hij had ontdekt dat de werkelijke erfgenaam van Sir Humphrey Woodroffe's naam en titel te Birmingham vier-en-twintig jaar geleden gestorven was, en dat hij gevolg de tegenwoordige, zich noemende Sir Humphrey een wisselkind moest zijn.

Nu wilde hij van de schuldige moeder ook nog de bekentenis afdwingen dat deze zoo genaamde Sir Humphrey in werkelijkheid de zoon van Anthony Woodroffe en Alice Pennefather was.

— Gij hebt gezondigd en bedrog gepleegd ! Ach ja, ach ja ! Ik beken schuld, en ik zal alles nog goedmaken.

Ziedaar de kleine samenspraak, dien hij zich had voorgesteld. Doch zie wat er gebeurde ?

Met klokslag drie belde hij en gaf zijn kaartje af. Hij werd boven in het salon gelaten, waar eene dame van statige postuur en streng aangezicht, die hem om te beginnen een onverwachten angst aanjoeg, aan eene tafel zat met een secretaris.

Deze gestrenge matrone zag hem door hare brilglazen scherp aan, wenkte hem ijskoud toe dat hij had te wachten, en ging met haar dicteeren aan den secretaris voort. Toen zij eindelijk, na verloop van eenige minuten, hiermee gedaan had, zond zij den secretaris weg en wendde zich tot haren bezoeker, die daar nog steeds met den hoed in de hand stond, reeds van zijn stuk gebracht door deze minachtende ontvangst, dus eigenlijk reeds uit zijne rol gevallen.

Zij schoof haren stoel achteruit en nam een papier van de tafel.

— Gij zijt die M. Woodroffe die mij gisteren dezen brief heeft gezonden ?

— Ja, antwoordde hij beesch. Vervolgens, met een gevoel alsof hij een kruisverhoor zou hebben te ondergaan, schraapte hij zich de keel en nam eene weerdige houding aan.

— Dit is die brief, nietwaar ? Herkent gij hem ?

— Ja, mevrouw. Dit is mijn brief.

— Zoo ! En nu komt gij hier, veronderstel ik, om over de zaak te onderhandelen en te zien wat gij er van balen kunt... Wel, mijnheer, ik heb omtrent dezen brief advies ingewonnen. Men heeft mij geraden, mijne deur voor u gesloten te houden en u te verwijzen naar mijn advokaat. Maar ik ben niet bang, zelfs niet voor beurzensnijders. Daarom besloot ik, u te woord te staan. Als gij verkiest, mijnheer, kunt gij nu wel plaats nemen.

Dick zette zich op een stoel, met gloeiende wangen.

— Nu, als ik u verzoeken mag ! hernam de dame, ongeduldig. Mijn tijd is kostbaar. Wees zoo goed, mij dien brief op te helderen, mijnheer !

Zij klopte met een vouwbeen zoo hard dat de onthutste Dick er van opsprong.

— Ik kan u wel die opheldering verschaffen, mevrouw.

De arme jongen voelde al zijn zelf vertrouwen in zijne schoenen zinken. Het geleek er werkelijk naar, of zij plan had hem alles te heeten liegen, eene mogelijkheid aan welke hij zelfs in de verte niet had gedacht.

— Een oogenblik nog, mijnheer Woodroffe ! Ik ben te meer gneigd u eene gelegenheid tot persoonlijke opheldering te geven, omdat ik hoor dat gij mijn zoon reeds ergens ontmoet hebt, en dat gij nog een verre neef van hem zijt, of beweert te zijn, dat doet weinig ter zake. En nu, mijnheer, na dit gezegd te hebben, ben ik bereid naar u te luisteren.

— Ik zal u de gansche geschiedenis herhalen, Lady Woodroffe.

— Komaan ! Ik ben benieuwd ! Maar wees kort, als ik u verzoeken mag. Neem mijn tijd niet woordeloos in beslag.

— Ik zal mijn best doen dat beloof ik u. Hij raapte weer wat moed bijeen, denkende aan zijne bewijzen. Ik geloof zelfs dat ik u beslag inlichtzemen zal... In de eerste plaats dan : mijn vader, een tooneelspeler, die doorging onder den naam Anthony, trouwde als zijne eerste vrouw een Londensch meisje. Tot mijn leedwezen moet ik zeggen, dat mijn vader geen man van beginselen was. Na eenigen tijd verliet hij zijne vrouw en liet haar alleen met haar kind in de straten van Birmingham. Birmingham, herhaalde hij.

Lady Woodroffe knipte met de oogen, althans Dick meende stellig dit te hebben opgemerkt, en hij voelde zich er door bemoedigd. Zij zat recht, met de handen over elkaar. Haar gezicht was bleek, hare oogen waren hard ; maar toch dwong zij zich nog tot een glimlach.

— Ga voort, mijnheer, zegde zij. Uwe vader verliet dus zijne vrouw te Birmingham. Ik ben benieuwd te hooren hoe dit mij interesseeren kan.

— Dat was vier-en-twintig jaar geleden, mevrouw. De verlaten vrouw kon niet gelooven dat zij ook zijne liefde had verbeurd ; maar zij wist dat het kind hem hinderde. Deze omstandigheid bleef waarschijnlijk niet zonder invloed op haar. Bovendien stond er voor haar en het kind geen andere deur open, dan die van het armhuis. Bij gevolg liet zij zich gemakkelijk overhalen tot eene schikking, om, door bemiddeling van zekeren arts, haar kind af te staan aan eene dame, die haar eigen zoontje verloren had, en een ander wenschte te hebben. Zij deed dit zonder kennis te dragen van den naam dezer dame.

— En beeft zij dien naam later nooit vernomen ?

Deze vraag was een misslag. Lady Woodroffe voelde het wel en drukte hare lippen vaster opeen.

— Nooit. Zij had geen middelen om er achter te komen. Zij reisde haren man na en volgde hem van de eene plaats naar de andere tot zij hem eindelijk in een der westelijke Staten van Amerika aantrof.

(Wordt vervolgd).